

Oberst Richard Black: "USA fører verden ud i atomkrig".

Interviewet er udgivet af Schiller Institute d. 26. april 2022 på denne video.

Interviewet er oversat til dansk af Jens Kristian Bech Pedersen og udgivet i NewSpeak den 15. juni 2022. Det kan læses i engelsk transskription på dette link.

MB: Goddag. Jeg hedder Mike Billington (MB) fra Executive Intelligence Review og Schiller Institute.

I dag sidder jeg her sammen med oberst og senator Richard Black (**Oberst RB**), der har gjort tjeneste i 31 år i det amerikanske Marinekorps og i den amerikanske hær. Og som derefter har siddet i Virginia House of Delegates fra 1998 til 2006, og i staten Virginia Senate fra 2012 til 2020. Oberst Black vil få lejlighed til i løbet af interviewet selv at beskrive sin militære tjeneste.

Så velkommen til oberst Black.

Vi har USA, UK og NATO, som protesterer mod Rusland i den krig, der foregår i Ukraine, og vi har den økonomiske krig, der bliver ført direkte imod Rusland; og dette bliver ledsaget af en informationskrig, der har til formål at dæmonisere Rusland og særligt præsident Vladimir Putin.

Et ofte gentaget billede er, at de russiske militære styrker udfører grusomme aktioner med mord på civile, ødelæggelse af beboelsesområder – og ofte henviser man til de russiske militære operationer i Syrien (*OA: fra 2015 og fremefter*), og påstår, at de har gjort de samme ting i Syrien, og især imod Aleppo. Disse skulle være formodede eksempler på deres krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden.

Oberst Black, du har været en førende international talsmand,

der gennem mange år har afsløret løgnene om, hvad der foregik i Syrien og under krigen mod Syrien. Så lad mig for det første spørge: Hvordan og hvorfor blev Rusland involveret militært i Syrien? Og hvordan står dette i kontrast til USA's og NATO's formodede retfærdiggørelse af deres militære intervention i Syrien?

Forskellen på USA's og Ruslands krigsførelse i Syrien

Oberst RB: Ja, lad mig begynde med at gøre vore lyttere opmærksom på, at jeg er meget patriotisk. Jeg meldte mig frivilligt til Marinekorpset. Og jeg meldte som frivillig til at deltage i Vietnam-krigen, hvor jeg kæmpede sammen med Marinekorpset i de blodigste kampe under hele krigen; som helikopterpilot gennemførte jeg 269 kampmissioner med min helikopter. Min helikopter blev under fire af missionerne ramt af luftværnsild. Jeg kæmpede derefter i Vietnam som infanterisoldat i Første Marine Division. Og under én de halvfjerds kamppatrulje-opgaver, som jeg deltog i, blev begge mine radiomænd dræbt, og jeg selv blev såret, mens vi med et modangreb forsøgte at redde en marineenhed, der var blevet omringet i en fremskudt stilling.

Så jeg er meget pro-amerikansk. Jeg var faktisk selv en del af NATO, og jeg var rede til at dø i Tyskland for at forsvare det land mod et angreb fra Sovjetunionen.

Men jeg føler ikke, at – – – hvad jeg vil sige er, at Rusland er overhovedet ikke Sovjetunionen. Folk forstår ikke dette, for medierne har ikke gjort det klart. Men Rusland er ikke en kommunistisk stat; Sovjetunionen var derimod en kommunistisk stat.

Aleppo

Altså, der er især én påstand, som jeg har hørt, og som specielt har irriteret mig, måske på grund af mine erfaringer i Syrien. Forstår du, jeg har været i byen Aleppo. Aleppo er den største by i Syrien; eller det har den i det mindste været, før krigen begyndte. Der blev udkæmpet et enormt

militært slag i og omkring Aleppo. Nogle kalder det den syriske krigs "Slaget om Stalingrad"; og det er ikke en dårlig sammenligning. Det var en frygtelig og voldsom kamp, som fandt sted fra 2012 til 2016. Under al form for kamp i by er enhver militær styrke tvunget til at ødelægge bygninger. Bygninger bliver sprængt i stumper og stykker i et uhyre massivt omfang; og dette sker hele tiden, mens kampene kæmpes, og også når de genoptages efter en kamppause.

Forstår du, jeg har bevæget mig gennem Aleppos gader, mens der stadig foregik kampe omkring mig. Jeg har stået og kigget ud igennem de revner, der var imellem sandsækkene, over imod de områder, der var behersket af fjenden. Jeg har stået oppe på de kampvogne, der var blevet skudt itu, og har oplevet den slags ting.

Hvad jeg ved, og som jeg kan fortælle om Aleppo, er, at Rusland havde en ejendommelig modvilje mod at blive inddraget i krigen i Syrien. Krigen begyndte i 2011, da USA foretog en operativ indsættelse af strategiske efterretningsenheder, og begyndte at koordinere med Al Queda og andre terrorgrupper. Vi havde også været stabile støtter af Al Queda i lang tid, før krigen formelt begyndte. Vi støtter tilmed Al Queda i dag, hvor de er blevet trængt sammen i Idlib-provinsen (*OA: i det nordvestlige syrien*).

CIA har sendt forsyninger til dem under den hemmelige operation Timber Sycamore; vi har givet dem alle de panserværnsvåben og luftværnsmissiler, som de har. Vi har altid brugt Al Queda som stedfortræder-enhed (*OA: proxy-enhed*) for vore landstyrker. Al Queda har sammen med ISIS udført kampmissioner for USA, og har gjort det sammen med et stort antal tilknyttede organisationer, der på en måde indbyrdes udveksler kampstyrker med hinanden. Vi har Den Frie Syriske Hær (*OA: oprørshæren i Syrien*) og dens soldater, der bevæger sig uhindret og vedvarende fra ISIS til Al Queda og videre til Den Frie Syriske Hær.

Vores mål var at styrte Syriens lovlige regering

Det var altså os, der startede denne krig. Men USA har en strategisk politik, der går ud på at anvende stedfortræderenheder, når der skal føres krig. Vores mål var at styrte Syriens lovlige regering. For at opnå dette brugte vi stedfortræder-soldater, der var de mest voldelige af alle terrorister.

Noget ganske lignende sker for øjeblikket i Ukraine. Men lad os vende tilbage til Aleppo. Med den syriske hær, der kæmpede sammen med Hizbollah, som var meget effektiv, og nogle styrker, der var blevet organiseret af Iran, så var Syrien virkelig noget af en indviklet forestilling, der skulle styres af de syriske generaler. De havde udkæmpet denne voldsomme bykamp, en meget brutal og morderisk kamp; og de havde kæmpet den i fire år, førend Rusland overhovedet gik ind i krigen. Så efter fire års kampe var Aleppo præget af enorme ødelæggelser.

På dette tidspunkt fik Rusland en opfordring fra Syriens lovlige regering til at gå ind i krigen. Men i modsætning til de oplysninger, vi fik fra mange af medierne, gik de ikke ind i krigen med landstyrker. Jo, de havde nogle få landbaserede enheder; de havde enheder fra militærpolitiet, nogle få artillerienheder, nogle få specialoperationsenheder og en del militærrådgivere og den slags. Men de gik ikke ind med nogen betydelig landstyrke.

Derimod var der en meget betydelig og effektiv luftstyrke, som støttede det syriske luftvåben. Men det var i virkeligheden først i krigens sidste år under slaget om Aleppo, i krigens sidste år, at russerne gik ind i krigen. Deres luftvåben var meget effektiv, og det på et tidspunkt, hvor de syriske styrker havde opnået en ganske betydelig nedslidning af terrorenhederne. De russiske styrker var derfor i stand til at afgøre udfaldet af krigen. Aleppo blev dermed den afgørende sejr under hele den syriske krig.

Men at lægge skylden på russerne for den massive ødelæggelse, der foregik i Aleppo, er ganske bizart; for russerne var der slet ikke, var slet ikke til stede, da dette skete. Dette er simpelthen blot en del af den propaganda-fortælling, som har været ganske effektiv i Vesten. En fortælling, der er gået ud på at dæmonisere Rusland, og at fremsætte påstande uden substans og hold i virkeligheden. Men folk husker ikke de historiske kendsgerninger omkring disse ting, som er ret komplekse. Så nej, Rusland var ikke i nogen henseende ansvarlige for den massive ødelæggelse af byen Aleppo.

MB: Hvordan vil du sammenligne de krigsmetoder, som Rusland har brugt, i modsætning til de metoder, der er anvendt af USA og dets allierede i Syrien?

USA's terrorprægede militærstrategi under krigen i Syrien

Oberst RB: Ja, først og fremmest er det amerikanske engagement, USA's krig imod Syrien, en aggressionskrig. Vi indsatte vort strategiske efterretningsvæsens yderst hemmelige operationsenheder fra CIA's center for specialaktiviteter; det er en slags James Bond-fyre fra CIA. De er totalt machiavellistiske; de vil gøre hvad som helst; der gælder ingen grænser for disse fyre. Dem sendte vi ind i Syrien. Og det var os, der startede krigen i Syrien. Der var slet ikke krig, før vi sendte CIA ind for at koordinere med Al Queda-elementer.

Så vi startede krigen.

Og vi var ikke blevet inviteret til Syrien. I Syrien havde USA i realiteten overtaget to større områder, hvoraf det ene var et ret stort område. Floden Eufrat afgrænser omkring en tredjedel af den nordlige del af Syrien. USA invaderede dette område; vi indsatte faktisk landtropper i området, hvilket var illegalt i forhold til enhver gældende international lov. Det var rent ud sagt en erobring.

Dette var tilmed noget, der blev omtalt af John Kerry, som

dengang var udenrigsminister. Han var frustreret over de enorme sejre, som Syriens væbnede styrker vandt over Al Queda og ISIS; og han udtalte, at "vi må efter al sandsynlighed gå over til plan B."

Han offentliggjorde ikke, hvad plan B gik ud på, men det afslørede sig over tid. Plan B var den amerikanske erobring af dette nordlige område af Syrien. Betydningen af erobringen af dette område af Syrien er, at det er brødkurven for hele det syriske folk. Det er dér, der avles hvede. Syrien havde faktisk et overskud af hvede, og folk fik en god ernæring i Syrien før krigen. Men vi havde til hensigt at fjerne hveden for at fremkalde hungersnød i det syriske folk.

Det andet, vi var i stand til, var at overtage hovedparten af de nationale olie- og gasfelter; de fandtes også i dette nordlige område af Syrien på den anden side af floden Eufrat. Og ideen var, at ved at stjæle olien og gassen ville vi blive i stand til at nedlukke transportsystemet. Og samtidig ville vi blive i stand til i de syriske vinterperioder at lade den syriske befolkning fryse ihjel.

Disse mennesker levede i mange tilfælde i de rene ruindynger i de områder, hvor terrorist-hærene havde gennemført deres angreb med motoriserede divisioner, fuldstændigt havde ødelagt byerne, og overladt menneskene til at overleve i små lommer af ruindynger. Vi ønskede at udsulte menneskene og lade den syriske befolkning fryse ihjel. Dette var plan B.

Beslaglæggelsessanktioner

Men nu er sagen, at vi på et tidspunkt blev frustrerede. Hvorfor er syrerne, dvs. de bevæbnede syrere i dette meget lille land, på én eller anden måde så ukuelige? De kæmper imod to tredjedele af verdens samlede militære og industrielle styrke. Hvordan er det overhovedet muligt for et land med 23 millioner mennesker at modstå en sådan styrke i mere end et årti? Så vi besluttede, at vi måtte gribe til barskere handlinger; ellers ville vi totalt miste Syrien. Derfor

indførte Kongressen beslaglæggelsessanktioner (*OA: USA Freeze and Seize Operations*). Disse beslaglæggelsessanktioner var de mest brutale sanktioner, der nogensinde er pålagt et land.

Jeg vil sige, at ikke engang under Anden Verdenskrig var nogen sanktioner så strenge, som disse sanktioner imod Syrien. Vi var i krig mod Syrien. Vi gennemførte en flådeblokade mod landet. Vi devaluerede deres valuta gennem det internationale Swift-betalingsystem; og gjorde det dermed umuligt for dem at købe medicin eller lægebehandling. Så vi oplevede fx syriske kvinder, der udviklede brystkræft, sådan som vi også oplever det her i vort eget land. Men i modsætning til vort eget land, hvor brystkræft er blevet forholdsvis let at behandle, lukkede vi af for forsyningerne af medicin. Syriens kvinder ville så dø af brystkræft, når de ikke kunne opnå den medicinske behandling, fordi vi ved hjælp af Swift-systemet havde smadret deres valuta.

En af de sidste ting, vi gjorde – og beviserne på det er meget vage – men der var en meget mystisk eksplosion i en libanesisk havneby (*OA: 4. august 2020*). Det var en kolossal eksplosion, hvor en skibsladning af ammoniumnitrat-gødning sprang i luften. Eksplosionen dræbte hundredvis af libanesere, sårede flere tusinde mennesker, knuste Libanons økonomi og vigtigst af alt ødelagde det Libanons banksystem, der var et af de få livlinjer, som Syrien havde tilbage. Jeg mener ikke, at denne eksplosion var et rent uheld; jeg mener, at den var planlagt og organiseret; og jeg har mistanke om, at CIA havde kendskab til, hvilket land der udførte denne handling for at ødelægge havnen i Beirut.

Men hele vejen igennem alt dette ser man den machiavellistiske tilgang, hvor vi anvender ubegrænsede magtmidler og grænseløs vold. Og på samme tid kontrollerer vi de globale medier i en sådan udstrækning, at vi udrydder al diskussion om, hvad der virkelig foregår. Manden og kvinden på gaden tror, at alt er fint, og at alt sker af altruistiske årsager. Men sådan er det ikke.

MB: Under en del af din militære tjeneste var du auditør, og du var i en periode chef for Hærens Kriminalafdeling (OA: dansk Auditørkorpset) i Pentagon. Hvad mener du ud fra denne funktion og ud fra den internationale og militære lovgivning om den måde, som disse beslaglæggelsessanktioner blev udført på?

USAs støtte til ISIS og Al Queda i Syrien

Oberst RB: Jeg gjorde ikke tjeneste med ekspertise i international lov. Jeg var ekspert i militær kriminalitet. Men jeg vil sige, at det at føre krig mod en civilbefolkning er en meget alvorlig forbrydelse inden for lovbestemmelserne om krigsførelse. Én af de ting, vi gjorde, da vi allierede os med Al Queda, og nu og da også med ISIS, ja, vi bekæmpede jo ISIS på en meget voldsom måde, men vi gjorde samtidig det, at vi anvendte dem imod den syriske regering. Vi har altid arbejdet sammen med terroristerne; de var kernen i vores krigsførelse. Det var én af de politiske mål, som vi fulgte.

Inden for den ekstreme version af islam, wahabismen, var der den opfattelse, at man ejer den kvinde, som man i krig erobrer med sin stærke højre hånd. Denne opfattelse daterer sig tilbage til det syvende århundrede. Så vi fremmede denne bevægelse, der støttes af terrorister fra hundreder af lande; de kom til Syrien; de tilsluttede sig ISIS, de tilsluttede sig Al Queda og Den Frie Syriske Hær, alle disse forskellige grupper.

Og én af de ting, som de vidste, da de ankom, var, at de efter loven var berettigede til at myrde ægtemændene – jeg taler ikke om militærfolk, jeg taler om civile mennesker – de havde lov til at myrde ægtemændene, slå dem ihjel og havde derefter lov til tage deres kvinder i besiddelse og eje dem og deres børn. Og de gjorde dette i et enormt omfang. Så det var et voldtægtsfelttog, der fandt sted; et organiseret felttog med henblik på voldtægt over hele landet Syrien.

Der opstod faktisk slavemarkeder i nogle af de områder, hvor

disse oprørere befandt sig. De havde prislister over de forskellige kvinder, og ret interessant lå de højeste priser på de yngste børn. Der var nemlig et stort antal pædofile, og disse pædofile ønskede at eje små børn. For ifølge de love, der gjaldt for dem, havde de tilladelse til at voldtage disse børn igen og igen. De havde tilladelse til at voldtage de kvinder, som de havde stjålet fra de dræbte soldater eller de dræbte civile; og tilladelse til eje, købe og sælge dem imellem hinanden.

Dette foregik, ja, jeg siger ikke, at CIA skabte denne politik; men CIA forstod, at dette var en udbredt fremgangsmåde, og de lod det foregå, de kritiserede det aldrig på nogen måde.

Dette var meget frygteligt. Jeg talte med præsident Assad (*OA: i Syrien*) i 2016. Jeg havde dengang besøgt nogle af kampzonerne i hovedstaden, og jeg mødte så præsidenten, og han fortalte mig, at de på dette tidspunkt i parlamentet arbejdede med at få vedtaget en ændring af lovgivningen om statsborgerskab. De havde altid fulgt de islamiske love, som sagde, at et barns statsborgerskab bestemtes af faderens statsborgerskab. Men der var mange, titusinder, hundredtusinder af syriske kvinder, der var blevet gjort gravide af disse terrorister, som var hentet ind i Syrien. Det var derfor nødvendigt at ændre lovgivningen, så børnene fik syrisk statsborgerskab, og ikke skulle sendes tilbage til deres ISIS-far i Saudi-Arabien eller Tunesien. De kunne holdes tilbage i Syrien. Jeg kontrollerede det senere, og denne lov blev virkelig vedtaget og sat i kraft.

Men det viser blot den anden side af grusomheden. Når vi kæmper disse krige, lægger vi ingen begrænsninger på de grusomheder og på den umenneskelighed, som vi er rede til at påføre mennesker. Vi lægger dermed så store lidelser på dem, at det på én eller anden måde vil ende op med at regeringen styrtes. Og ende med, at vi måske tager deres olie, tager deres ressourcer.

MB: Hvilket klart er den politik, der også følges af den siddende amerikanske regering mod Rusland i dag.

USA's udvidelse af det amerikanske imperium og klapjagt på Rusland

Oberst RB: Ja, ja. Rusland er måske velsignet med flere naturlige ressourcer end noget andet land på jorden. De er en meget stor producent af korn, olie, aluminium, gødningsstoffer; af et umådeligt stort antal stoffer, som udgør sammenhængen i hele den globale økonomi. Og der er uden tvivl folk, der ser på dette og tænker: Forstår du, hvis vi på én eller måde kan opsplitte selve Rusland, vil der blive skabt formuer og billionærer i dusinvis. Og det har en vis attraktion. Vi har bestemt set, at noget af dette allerede har fundet sted på den måde, at udenlandske interesser har overtaget Ukraine og har tilegnet sig deres enorme ressourcer.

Men vi begyndte en klapjagt på Rusland, næsten straks efter at Sovjetunionen gik i opløsning i 1991. Sovjetunionen opløste sig selv; Warszawa-pagten opløste sig selv. Og ulykkeligvis var én af historiens store tragedier, at vi fejlede ved ikke at opløse NATO. NATOs eneste formål var at forsvare os mod Sovjetunionen; Sovjetunionen eksisterede så ikke længere. NATO stod dengang frontalt over for Warszawa-pagten, og så var Warszawa-pagten forsvundet, den eksisterede ikke længere. Der var ikke længere noget formål i, at NATO fortsat skulle eksistere; men vi bevarede NATO. Og NATO kunne ikke eksistere, medmindre den havde en fjende.

Rusland var desperat efter at blive en del af Vesten. Jeg mødtes med direktøren for Gazprom, den største virksomhed i Rusland; det var kort tid efter Sovjetunionens undergang (OA: år 1991). Han beskrev for mig, hvordan de kæmpede for at give deres medier en lige så stor frihed, som de havde i Vesten. Og de opfattede os som meget mere frie og åbne, end vi var. Og han sagde, forstår du, vi har et problem; for vi har dette oprør i Tjetjenien, som er en del af Rusland. Og han fortalte,

at de tjetjenske oprørere sendte videoer til russisk tv, og de viser så disse oprørsvideoer på russisk tv, fordi det nu engang er sådan, ytringsfriheden virker. Jeg sagde: Hvad for noget? Holder du mig for nar? Offentliggør I de fjendtlige propagandafilm? Ja, svarede han; er det ikke sådan, I gør i USA? Nej, sagde jeg, under Anden Verdenskrig fik vi fat på direktøren for Associated Press (*OA: stort nyhedsbureau*); ham satte vi i spidsen for krigstidens censuraktiviteter. Og der blev sat meget stramme rammer.

Men dette er blot et enkelt eksempel på, hvordan russerne kæmpede med problemerne. De gik fra at være et officielt ateistisk land til at blive netop den mest kristne større nation i Europa. Og det i høj grad. Ikke blot var befolkningen den mest kristne ud af alle større lande i Europa, men selv regeringen var en stor støtte for kirken, en stor støtte af den kristne tro.

De ændrede deres forfatning for at slå fast, at ægteskab var en forening mellem én mand og én kvinde. Og de blev meget restriktive omkring den praktiske mulighed for abort. De satte en stopper for oversøiske adoptioner, hvor nogle mennesker rejste til Rusland for at adoptere små drenge til brug for uetiske formål. Så Rusland er blevet en totalt anderledes kultur.

Under alle omstændigheder har USA denne mangeårige strategi, denne politisk-militære strategi, der går ud på at udvide vort imperium. Vi gjorde det i Mellemøsten, hvor vi forsøgte at skabe et stort neokolonialistisk imperium. Det endte med at hænge i laser. Befolkningerne ønskede det ikke. Og det synes, som om det er dømt til på et tidspunkt at blive udslettet – men det vil måske bestå i de næste hundrede år. Men i hvert fald er vi klar til at gøre noget lignende, efterhånden som vi bevæger os videre mod øst, faktisk op til den russiske grænse.

MB: Så USA's og Storbritanniens holdning til krigen i Ukraine har i løbet af disse få uger ændret sig fra ikke blot at

støtte krigen, men at opnå sejr for enhver pris. Dette har udenrigsminister Austin og flere andre erklæret. Og de pumper enorme mængder af ikke blot defensivt, men også offensivt militært våbenmateriel ind til Kiev-regimet. Hvad vil konsekvenserne være af en sådan politik, sådan som du ser det?

Ukrainerne som USA's stedfortrædere i den krig, som USA ønsker i Ukraine

Oberst RB: Jeg tror, at dette helt sikkert vil medføre én ting, nemlig at et kolossalt antal ukrainske soldater vil dø til ingen verdens nytte. En masse russiske soldater vil dø til ingen verdens nytte. De er unge mennesker. Du ved, unge mennesker drager afsted i krig. Jeg selv drog afsted i krig som et ungt menneske. Man tror, at alt, hvad dit land foretager sig, om det er rigtigt eller forkert, at alt, hvad dit land foretager sig, er helt fint. Det knuser mit hjerte, når jeg ser ansigterne på unge russiske drenge, der er blevet skudt ned – i nogle tilfælde på en meget kriminel måde af ukrainske styrker. Og på samme måde ser jeg også ukrainske unge mænd, som er blevet slagtet på slagmarken.

Vi er ligeglade! USA og NATO, vi bekymrer os ikke for, hvor mange ukrainere der dør. Vi bekymrer os ikke for de civile, ikke for kvinder, ikke for børn, ikke for soldater. *Vi er ligeglade.* Det er ligesom blevet en stor fodboldkamp. Forstår du, vi har vort hold. De har deres hold, hurra, hurra. Vi ønsker at opnå den største målscore og gøre den større og større. Og, forstår du, vi er ligeglade med, hvor mange af vore spillere der bliver krøblinge på kamppladsen, bare vi vinder.

Nu er vi i gang med at overføre groteske mængder af våben. Og det har bevirket aktiestigninger hos Raytheon, der producerer missiler, og hos Northrop Gumman, der producerer fly og missiler. Alle disse militærindustrier er blevet ganske kolossalt pumpet op økonomisk ved hjælp af skatte-dollars. Jeg tror ikke, at det i sidste instans vil komme til at ændre på resultatet. Jeg tror, at Rusland vil få overtaget. Ukrainerne

står i en meget vanskelig strategisk situation i øst.

Men hvis man ser på den måde, dette har udviklet sig på, anstrengte præsident Putin sig ganske kraftigt for at standse kursen mod krig i december 2021. Han gik så langt, at han over for NATO lagde skriftlige forslag på bordet, fredsforslag, der skulle afdramatisere hele situationen. For på dette tidspunkt var Ukraine i gang med at opmarchere sine militære styrker for at angribe Donbas. Så Putin forsøgte at standse dette. Han ønskede ikke krig. Og NATO gik fejl af det hele, man afviste Putins forslag, tog det aldrig seriøst og gik aldrig ind i seriøse forhandlinger.

Putin kunne se, at bevæbnede ukrainere med våben til at dræbe russiske styrker praktisk talt stod på grænsen til Rusland. På dette tidspunkt besluttede han at slå først. Man kunne tydeligt se, at dette ikke var noget forberedt og planlagt angreb. Dette var ikke et angreb lige som Hitlers angreb på Polen (*OA: i 1939*), hvor man som tommelfingerregel skal have en overlegenhed i styrkeforholdet på 3:1, når man angriber. Man skal opmarchere tre gange så mange kampvogne, artilleripjecer, fly og soldater som den modsatte part. Da Rusland invaderede, var det faktisk sådan, at de gik ind med, hvad de havde, og hvad de kunne skrabe sammen med kort varsel. Og de var i undertal over for ukrainerne. De ukrainske styrker bestod af ca. 250.000 mand. Russerne havde måske 160.000. Så i stedet for at have tre gange så mange styrker, havde russerne faktisk færre tropper end ukrainerne. Men russerne var tvunget til at angribe for at forsøge at forebygge den krig, der var ved at tordne sig op, og hvor ukrainerne havde opmarcheret deres store styrker imod Donbas.

Det er sådan, at Donbas ligger lige op til den russiske grænse. I Ukraine er det netop det område, som ikke ville støtte den revolutionsregering, der gennemførte kuppet i 2014, og som styrtede Ukraines regering. Dette område nægtede at underlægge sig den nye revolutionsregering i Ukraine. Dette område med den russiske befolkning erklærede sig derfor

selvstændigt. Og Ukraine havde opmarcheret deres enorme hærstyrker for at angribe Donbas. Rusland var følgelig nødt til at invadere for at forebygge det angreb, som Ukraine havde planlagt. Og man kan se, at Rusland håbede meget på, at de ville være i stand til at gennemføre denne specialoperation uden at de derved påførte ukrainerne urimelige tab; for de betragter, eller de betragtede i det mindste dengang ukrainerne som slaviske brødre, som de ønskede at have gode relationer til.

Men der findes et berømt foto med en russisk kampvogn, som var blevet standset af en folkemængde på omkring 40 civile mennesker. Disse mennesker var bare gået ud for at blokere vejen, og kampvognen standsede. Jeg kan bare fortælle dig, at i Vietnam, hvis vi havde oplevet en flok mennesker, der stod i vejen for en amerikansk kampvogn, der skulle forbi på vejen, så ville denne kampvogn aldrig have sagnet farten; ikke det mindste! Den ville ikke engang have brugt dythornet, den ville ikke have gjort noget som helst; ville ikke engang have affyret advarselsskud. Den ville bare fortsætte. Og jeg tror, at dette er meget typisk – jeg kritiserer ikke amerikanerne. Jeg var der selv og jeg deltog selv i kampene, og jeg ville sandsynligvis selv have fortsat med kampvognen og være braset lige igennem.

Men hvad jeg siger, er, at de russiske regler for magtanvendelse (*OA: obersten bruger det militære udtryk 'rules of engagement'*) var meget, meget forsigtige. De ønskede ikke at skabe stærkt had og fjendskab. Russerne invaderede ikke, for at – – – de bombede ikke el- og energisystemerne, mediesystemerne, drikkevandssystemet, broer og så videre. De forsøgte at skåne Ukraines infrastruktur, fordi de ønskede Ukraine tilbage til normale forhold. De ønskede dette overstået, og komme tilbage til dagligdagen. Men det lykkedes ikke. Ukrainerne ydede uventet hård modstand. De ukrainske soldater kæmpede med stor, stor tapperhed, stort mod. Så, derfor – – -. Nu er det hele kørt op i en spids, og det er

blevet meget mere alvorligt.

Men det er overraskende at betragte situationen og se, hvordan Rusland har luftoverlegenhed. De har ikke ødelagt jernbanesystemerne; de har ikke ødelagt energiproduktionen. Der er så mange ting, de ikke har ødelagt. De har aldrig bombet bygningerne i centrum af Kiev, Ukraines hovedstad. De har ikke bombet parlamentsbygningen. De har været utroligt tilbageholdende med disse ting, idet de har håbet imod håb, at der kunne opnås fred.

Men jeg tror ikke – – – jeg tror ikke, at Ukraine har noget som helst at gøre med beslutningen om fred eller krig. Jeg tror, at beslutningen om fred eller krig bliver taget i Washington DC. Så længe vi ønsker denne krig fortsat, vil vi fortsætte denne krig; og vi vil bruge ukrainere som stedfortrædere, og vi vil kæmpe til den sidste døde ukrainer.

MB: Hvordan kunne du forestille dig, at en mulig krig mellem USA og Rusland ville bryde ud? Og hvordan ville det være?

Vestens konstante krigseskalation i Ukraine og dumdristige kurs mod en atomkrig

Oberst RB: Hvis vi går tilbage til Første Verdenskrig, ved vi jo, at denne krig startede i 1914 med snigmordet på ærkehertugen af Østrig-Ungarn. Han og hans hustru blev dræbt. Drabet på disse to mennesker fremkaldte en dominoeffekt af alle disse alliancer, af vrede og mediehyperi. Og førend det hele var forbi, var 14 millioner – mener jeg, det var – mennesker blevet slået ihjel. Det er altid vanskeligt at finde de rigtige tal, men i hvert fald, det var et enormt antal millioner af mennesker, der døde på grund af dette.

Vi bliver nødt til at være meget bevidste om risikoen ved at lege disse tag-fat-lege. Fx så vi, at de tyrkiske medier offentliggjorde en artikel, der blot fortalte, at der ved Mariupol var iværksat en stor belejring, som russerne endte med at vinde. Det eneste område, som russerne ikke havde

erobret, var det velkendte stålværk.

Der er (OA: indtil medio maj 2022) en masse ukrainske soldater, der er omringet derinde. Og nu er det kommet for dagen, at der tilsyneladende er halvtreds franske officerer, der også er spærret inde i dette stålværk sammen med ukrainerne. De franske soldater har deltaget i kampene, og har styret slagets gang. Og dette har været holdt skjult, ultrahemmeligt, på grund af det franske præsidentvalg, der netop var i gang. Hvis det franske folk havde vidst, at der var et stort antal franske officerer spærret inde, og som sandsynligvis ville dø inde på dette stålværk, så ville det franske valg have fået et andet udfald: Marine Le Pen ville have vundet. Derfor var det meget vigtigt for hele den dybe stat, at det ikke blev afsløret for offentligheden, at de franske officerer var til stede på stålværket.

Vi ved, at der er NATO-officerer til stede i Ukraine som rådgivere i landoperationerne og så videre. Vi løber den risiko. Men nu er det mit gæt – og dette er et gæt, for jeg kan tage fejl – men flagskibet for den russiske flåde i Sortehavet, skibet *Moskva*, blev sænket efter at være blevet ramt af sø-missiler. Mit gæt er, at disse missiler, ja, jeg mener, at der er stor sandsynlighed for, at disse missiler blev affyret af franskmænd. Jeg kan selvfølgelig tage fejl, men disse missiler er så ultrasensitive og så farlige for vore skibe, at jeg ikke tror på, at NATO ville betroe disse missiler til ukrainerne eller til nogen som helst andre. Jeg tror, at de nødvendigvis må fastholdes under NATO's kontrol og kun anvendes i NATO operationer. Jeg mener derfor, at det er sandsynligt, at det var NATO-styrker, der faktisk sænkede *Moskva*.

Man kan se, at vi gennemfører disse ubesindige aktioner; og vi øger indsatsen hver eneste gang – jeg tilhører tilfældigvis det Republikanske Parti – men vi har i USA's senat to republikanske medlemmer, der har sagt, at "tja, vi bliver måske nødt til at bruge nukleare våben mod Rusland." Det er

vanvittigt. Jeg mener, at det er vigtigt, at folk begynder at diskutere, hvad en atomkrig vil komme til at betyde.

Men nu må man forstå, hvordan det er, vi amerikanere tænker: "Orh, vi er store, vi er barske og vi har alt dette materiel." Rusland er stort set sammenlignelig med USA hvad angår atomvåben. De har supersoniske missiler; det har vi ikke. Disse missiler kan virkelig undgå at blive opdaget i tide; og de kan affyres fra Rusland og nå San Francisco, Los Angeles, Chicago, Detroit, Baltimore, Washington D.C. og New York City.

Hvis man blot tænker på Virginia, hvor jeg tilfældigvis bor, og der opstod en atomkrig – – – og husk på, at russerne også har en meget stor og effektiv flåde af atomubåde, der ligger lige uden for USA's kyst. Disse ubåde medfører et stort antal missiler med atomspræghoveder, og de er i stand til at undvige alle vore forsvarssystemer. Så i Virginia, hvis vi bare ser på denne stat, hele den nordlige del af Virginia ville i bund og grund blive udslettet. Der ville næppe være noget menneskeligt liv tilbage i amterne Loudoun, Prince William, Fairfax, Arlington, Alexandria. Pentagon ligger i amtet Arlington: Pentagon ville simpelthen være gjort til en glødende masse af smeltet sand. Der ville ikke være noget liv tilbage. Og der ville heller ikke være levende mennesker i miles omkreds. Lige på den anden side af Potomac-floden ligger nationens hovedstad; der ville ikke være noget liv tilbage i nationens hovedstad. Bygningen Capitol vil være forsvundet for stedse. Alle monumenterne, alle disse glørværdige genstande – intet ville være tilbage.

Hvis vi ser på Virginias kyst, har vi Norfolk Flådebase og vi har Port of Norfolk. Vi har her den største ophobning af flådemagt på jordens overflade. Det er her, vi har anbragt alle vore hangarskibe, vore atomubåde, alle disse ting. Der ville ikke være noget som helst, der overlever. Der ville *intet være tilbage* af alle disse flådekapaciteter.

Og man kan fortsætte dette scenarium. Vi kan tale om New York

City, og sandsynligvis også selve bykernen i New York. Ikke blot ville alle være blevet slået ihjel; det ville sikkert også være umuligt for mennesker at bo i New York City flere hundreder af år frem i tiden. Byen ville ikke blot være ophørt med at være et sted for det vibrerende menneskelige liv, men byen ville være blevet helt udslukt i måske et halvt årtusinde; den ville ikke kunne genopstå i nogen civiliseret form.

Vi er nødt til at forstå alvoren i det, vi foretager os

Vi er nødt til at forstå alvoren i det, vi foretager os. Hvis måske det, der foregår i Ukraine, var et spørgsmål om liv og død for USA, så ville det være noget ganske andet. Da Sovjetunionen placerede deres missiler på Cuba, som var rettet ind imod USA, var det helt bestemt værd at tage risikoen; for det skete lige på vore grænser og det truede os. Det var en kamp, der var værd at kæmpe, og en risiko, der var værd at tage. Russerne står i en situation, der er et nøjagtigt spejlbillede af Cuba-situationen. For dem afhænger Ruslands overlevelse af, om de kan forhindre NATO i at rykke yderligere frem, helt ind i Ukraine, helt frem til Ruslands grænser. De har ikke råd til *ikke* at tage denne kamp. De kan ikke tillade sig *ikke* at vinde denne krig.

Så jeg mener, det at lege med denne konstante krigseskalation i et område, der virkelig ikke har nogen betydning for amerikanerne – – – Ukraine er uden betydning for amerikanerne; landet har ingen indvirkning på vort daglige liv. Og alligevel spiller vi dette dumdristige spil, som udgør en stor risiko for menneskers liv i USA og Vesteuropa for ingenting! For absolut ingenting!

MB: Mange højerestående officerer forstår helt sikkert de konsekvenser, som du netop har beskrevet på en hårrejsende måde. Der er nogle officerer, der taler rent ud af posen i Italien, Frankrig og Tyskland, og som advarer mod at følge en kurs, som kunne føre til atomkrig. Men hvorfor hører vi ikke i USA sådanne røster fra højerestående officerer – pensionerede,

måske – som fortæller, hvad du fortæller her i dag?

Farerne for krig forties af de højerestående militære ja-sigere i USA

Oberst RB: Ser du, der har været en kolossal forringelse af kvaliteten af højerestående officerer. Denne forringelse går tilbage til, ja, i hvert fald 1990'erne. Vi havde meget, meget dygtige højerestående officerer på den tid, hvor jeg var i aktiv tjeneste – jeg forlod tjenesten i 1994 – folk af fremragende kvalitet. Men efterfølgende skete der det, at præsident Clinton overtog embedet; og senere fik vi Obama. Nu har vi fået Biden. Og de lægger et meget stærkt politisk filter over de militære officerer. Vi har fået en mængde militære "ja-sigere." Disse folk er ikke mennesker, der først og fremmest ofrer sig for USA og vort folk. De ofrer sig mest for deres karrierer og mulighed for at danne netværk med andre militære officerer, når de bliver pensionerede. Der findes et meget stærkt netværk, der kan hjælpe militære generaler ind i tænketanke, hvor de kan fremme krig, ind i organisationer som Raytheon og Northrop Grumman og alle disse forsvarsorganisationer, hvor de kan få plads i bestyrelserne og lignende.

Så du kommer til at betale noget af en personlig pris, hvis du siger: "Hej, stop! Krig er ikke i det amerikanske folks interesse." Hvis vi skabte en større kvalitet hos enkeltpersoner, så ville vi have folk, der havde mod til at sige: "Jeg er ligeglad med, hvad det personligt koster mig." Men det er meget vanskeligt at komme ind i rækkerne af højerestående officerer, hvis du er en person, der ledes af principper og patriotisme og hengivenhed for befolkningen i vor nation. Det er bare ikke sådan, det virker. Og på et kritisk tidspunkt får vi brug for en præsident, der vil tage fat og ryste træet, og bevirke, at en masse af disse mennesker falder ned fra træet; for de er farlige. De er meget farlige for Amerika.

MB: Helga Zepp-LaRouche (OA: *grundlægger af*

Schillerinstituttet) og Schiller Instituttet plæderer for det synspunkt – og vi har den 9. april 2022 holdt en konference med dette som tema – at den eneste måde, hvorpå vi virkelig kan standse dette fald ned i helvede og ned i et nukleart holocaust, er ved at skabe en fredsordning, der svarer til Den Westfalske Fred. I dette tilfælde i form af en international konference for at sikre en ny sikkerhedsstruktur og en ny udviklingsstruktur med ret til udvikling for alle lande. Og ganske som Den Westfalske Fred skal det være en konference, hvor alle sidder med ved bordet, anerkender landenes forskellige interesser, deres suverænitetsskrav, og gensidigt anerkender andres suverænitetsskrav, og hvor de tilgiver tidligere tiders forbrydelser.

Alt andet end dette vil bevare verdens opdeling i blokke, der er på krigsfod imod hinanden. Jeg spurgte før om, hvad det er, der forhindrer generaler i at tale frit ud om situationen. Og nu vil jeg så også spørge dig: Hvad vil det kræve at få amerikanere til at anerkende, at vi både kan og skal sætte os ned sammen med russerne og kineserne og med alle andre nationer, for at skabe en virkelig retfærdig verden, der er baseret på respekt for mennesket og på retten til udvikling og sikkerhed?

Hvad er sandheden om krigsforbrydelser i Ukraine-krigen – Butja?

Oberst RB: Jeg tror desværre, at der skal enorme lidelser til, for at tvinge dette frem, ganske som der var forud for Den Westfalske Fredsordning. En atomkrig ville kunne gøre det; eller et økonomisk sammenbrud af hidtil usete dimensioner, fx som et resultat af den tøjlesløse trykning af pengesedler, som vi har kastet os ud i over de seneste tyve år. Jo, der er ting, der ville kunne fremkalde en total forandring af holdningen til sikkerhed. Men netop nu er medierne så fuldkomment censurerede og så ensidige, at den amerikanske befolkning virkelig ikke har nogen forestilling om behovet for noget i den retning. Det vil blive vanskeligt.

Og, forstår du, netop på dette område er der sket noget interessant. Her i vort land ville man tro, at hele verden er imod Rusland. Men det er den ikke. Faktisk er der i verden flere større lande, som nærmest støtter Rusland i denne krig, for det første Kina, men så også Brasilien, og så er der også Sydafrika, Saudi Arabien – en lang række lande. Indien også. Indien står som en meget stærk støtte for Rusland. Vi har selv denne ide om, at vi på én eller anden måde står med en overordentlig retfærdig sag. Men en stor del af verden kan slet ikke se, at den er retfærdig; og en stor del af verden accepterer heller ikke den seneste propaganda om krigsforbrydelser, hændelserne i Butja. Det er formentlig den hændelse, der står allerøverst i diskussionerne om krigsforbrydelser.

Hvad skete der så i Butja? Der var blevet optaget en videofilm af et køretøj, der kørte ned ad gaden i Butja. Butja var blevet erobret tilbage fra russerne. Og for hver 30 meter eller deromkring lå der en dræbt person, som havde hænderne bundet på ryggen med strips. Dette blev ikke offentliggjort, førend fire dage efter at ukrainerne havde generobret Butja.

Vi vidste nærmest ingenting om selve hændelsen. Faktisk havde vi ikke engang bevis for, at menneskene var blevet dræbt. Men forudsat at de var blevet dræbt, så vidste vi ikke, hvor det var sket. Vi vidste ikke, hvem disse mennesker var. Vi vidste ikke, hvem der havde dræbt dem. Heller ikke, hvorfor de var blevet dræbt. Ingen kunne levere et troværdigt motiv for, at det skulle være russerne, som havde dræbt dem.

Russerne holdt Butja besat i en måned. Hvis de havde til hensigt at dræbe disse mennesker, hvorfor dræbte de dem så ikke i løbet af denne måned? Og hvis nogen har til hensigt at dræbe en flok mennesker, ville de så ikke samle disse mennesker på ét sted og skyde dem ned samlet på det sted? Hvorfor skulle de spredes langs med en vej, og over halvanden kilometer hen ad vejen?

Hvad vi derimod ved, er, at fire dage efter at borgmesteren i Butja glædestrålende havde bekendtgjort, at byen var blevet befriet, fire dage efter at den ukrainske hær havde indtaget byen, og den ukrainske hærs enheder for specialpropaganda var der også, netop da var der pludselig disse døde mennesker på vejen. Hvorfor var de der ikke, da russerne var der? Hvorfor fandt man dem først, da russerne var forsvundet?

Hvis jeg skulle se på dette som en simpel og almindelig kriminalsag, og jeg skulle forelægge sagen for Divisionen for Kriminelle Undersøgelser eller FBI, Militærpolitiet eller noget lignende, ville jeg sige: "Ok, for det første, lad os se på ukrainerne." Mit gæt ville være – og man starter med en fornemmelse, når man går i gang med at efterforske en forbrydelse – min fornemmelse er, at ukrainerne dræbte disse mennesker, efter at ukrainerne igen havde overtaget byen, og efter at de havde set sig omkring og sagt: "Ok, hvem var venligtsindede over for de russiske tropper, da russerne var her? Vi henretter dem." Det ville være mit gæt. For jeg kan ikke se noget motiv for, at russerne bare skulle have dræbt nogle få mennesker på deres vej ud af byen.

Ingen stiller kritiske spørgsmål til denne hændelse

Og ingen stiller kritiske spørgsmål til denne hændelse; for mediehusene er så monolitiske. Men vi har nogle kendsgerninger; vi ved fra udtalelser af en ukrainsk hospitalsleder – den fyr, der styrede hospitalet – han pralede med, at han havde givet strenge ordrer til alle sine læger om, at når sårede russiske krigsfanger og sårede fra kampene blev bragt ind, skulle de *kastres*.

Dette er bestemt en forfærdelig krigsforbrydelse, iværksat med en udtalelse fra en hospitalsleder. Og den ukrainske regering sagde: "Vi skal nok finde ud af lidt om, hvad der er sket," som om det ikke er nogen særlig stor ting. Jeg kan ikke komme i tanker om noget mere forfærdeligt, om nogen mere forfærdelig krigsforbrydelse, jeg nogen sinde har oplevet.

Og hvor kunne man høre om det? På ABC, på MSNBC eller CNN eller Fox News? Ikke en lyd! Og dog er beviserne ubestridelige.

Vi har et andet videoklip, hvor man ser et samlepunkt for krigsfanger, hvorfra ukrainerne ville føre krigsfangerne videre til et centralt afhøringscenter – og her er der tale om en syv minutter lang video – og i videoen ser man så, at de ukrainske soldater simpelthen skød alle krigsfangerne ned på stedet. De havde omkring tredive af disse sårede russiske soldater liggende på jorden, nogle af dem var tydeligvis ved at dø af deres sår. Og nogle af dem havde ukrainerne givet plasticposer over hovederne. Disse fyre ligger så dér, nogle af dem dødeligt sårede og med deres hænder bundet bag ryggen med strips; liggende sådan har de altså plasticposer over hovedet, så det er vanskeligt for dem at få vejret. Og de kan ikke få deres hænder fri, så de kan tage poserne af for at få luft.

I slutningen af videoen kommer ukrainerne kørende med en varevogn, hvori der er tre uskadte russiske krigsfanger. Da de tre mænd stiger ud af varevognen, skyder ukrainerne uden den mindste betænkning eller tøven to af disse mænd ned; de faldt sammen lige foran kameraet. Og den tredje mand falder på knæ og beder dem om, at de vil skåne ham. Så skyder de også ham ned. Dette er forbrydelser. Og de blev ikke tilbagevist af den ukrainske regering. Men man ville ikke nogensinde kunne få at vide, at det er sket. Jeg vil sige dig ligeud, at indtil nu er de eneste bevislige – jeg siger ikke, at der ikke sker krigsforbrydelser på begge sider – jeg siger kun til dig, at de eneste forbrydelser, hvor jeg har set, at der findes ret uafviselige beviser på krigsforbrydelser, er blevet begået på den ukrainske side.

Man hører ofte fortalt, at, ja, så har russerne ødelagt det ene og så har de ødelagt det andet. Jamen, så er jeg nødt til at fortælle dig om de krige, som vi amerikanere kæmpede, da vi invaderede Irak. Vi udnyttede effekten af " Shock and

Awe" (OA: egtl. "chok og rædsel" – et krigsførelsesprincip om det massive og altudslettende bombardement som led i krigens terror). Vi ødelagde praktisk talt alt i Irak, alt, der havde nogen betydning. Vi bombede både militære og civile mål uden at skelne særligt meget imellem dem. Koalitionen gennemførte 100.000 sorties på 42 dage (OA: én sortie er én kamp- eller bombemission for ét fly).

Det kan man så sammenligne med russernes indsats, der har gennemført 8000 sorties over omtrent den samme periode. 100.000 amerikanske sorties over for 8000 på ca. den samme tid. Jeg tror, at russerne har haft til hensigt at være mere selvkritiske i deres udvælgelse af mål. Hvor vi derimod fór ud, for at – – – filosofien om Shock and Awe er, at man ødelægger alt, hvad der er nødvendigt for at opretholde menneskeligt liv og for at et bysamfund kan fungere. Man smadrer vandforsyningen, de elektriske systemer, varmforsyningerne, olie- og gas-installationerne; og man ødelægger alle de større broer. Man fortsætter bare med at destruere alt.

Så det er virkelig ironisk. Og husk på, at Irak er et forholdsvis lille land. Ukraine er et enormt land. 100.000 sorties på 42 dage; 8000 sorties på omtrent den samme tid. En kolossal forskel i den brug af vold, som vi udøvede i Irak, og den, de har udøvet i Ukraine. Så vi har simpelthen ikke nogen troværdighed, når man virkelig dykker ned i kendsgerningerne og betragter den måde, som krigen er blevet gennemført på.

Opfordring til freds- og sikkerhedskonference

MB: Tak, senator Black, oberst Black. Jeg tror, at sådan som du har beskrevet de forfærdeligheder, der allerede finder sted, og man samtidig tænker på, at vi ikke kan sidde og vente på, at en atomkrig vil fremprovokere en ny fredsordning som Den Westfalske Fred, så vil jeg formode, at det, som du har beskrevet, allerede er forfærdeligt nok. Og kombineret med den hyperinflationiske opbremsning i økonomien, der nu fejer hen

over den vestlige verden, og som påvirker alle, så mener vi, at vi bliver nødt til at anerkende dette som det nødvendige mareridt. Og at dette skal blive det, der skal til for at vække borgerne i Europa og i USA til den nødvendige erkendelse af, at vi har kurs mod en mørk tidsalder.

Vi er af den opfattelse, at der må ske en opvågning hos de mennesker, som hidtil ikke har ønsket at erkende deres ansvar over for menneskeheden som helhed, men som nu er tvunget til at erkende dette. Det er grundlaget for, at vi har opfordret til en international konference med deltagelse af alle nationer, USA, Rusland, Kina, Indien og så videre; alle må sætte sig ned sammen for at gøre en ende på disse rædsler; men også for at skabe en stabil fred for menneskeheden og en fred, der kan fremmes gennem udvikling.

Vi siger tak til dig, fordi du har leveret denne smagsprøve på den grufulde virkelighed for en befolkning, der har brug for at høre det. Du har måske noget, som du gerne vil sige her til sidst.

Oberst RB: Og jeg vil sige tak til Schiller Instituttet for den enorme indsats, I har gjort for at opnå fred i verden. Det er én af de allervigtigste præstationer; og jeg sætter pris på den.

Jeg vil derudover bare tilføje en enkelt ting. Hvis man ser på Rusland, har de russiske styrker, der blev indsat i kampene i Ukraine, for størsteparten overhovedet ikke nogen kamperfaring. Der er tale om en fredstidshær. Rusland udkæmper ikke krige langt borte fra Ruslands grænser. Syrien er den eneste krig af betydning, som russerne har deltaget i langt borte fra landet. Dette kan man sammenligne med USA's situation; hvis én af vore soldater bliver pensioneret i dag efter tredive års tjeneste i det militære forsvar, vil han bogstaveligt talt ikke have gjort tjeneste én eneste dag, hvor USA ikke har været i krig. På en måde er dette mærkeligt. Det kan man se som en modsætning til situationen for det russiske

militære forsvar, som med nogle få undtagelser har eksisteret i dyb fred.

Vi bliver derfor nødt til at overveje, hvordan vi finder fred med hinanden, og finder grænserne for krig; og især sætter grænser for ideen om, at vi har brug for nulsumspillet, hvor alt, hvad vi erobrer fra den anden part, styrker os. Vi lever i en verden, hvor fred kan give enhver mulighed for at opnå velfærd og vinde rigdom. Men jeg tænker meget på, at hyperinflationen måske kan blive den chokbehandling, der vækker verden op til erkendelsen af, vi må skabe et nyt paradigme for fremtiden. Og på det punkt mener jeg, at Den Westfalske Fred kan være en mulig inspiration.

Så tak for lejligheden til at tale her. Der er altid et håb; og jeg tror, at fremtiden vil bringe gode ting, med Guds velsignelse.

MB: Også mange tak fra Schiller Instituttet, fra The LaRouche Organization og fra EIR. Vi vil offentliggøre dette så hurtigt som muligt; for det vil gøre en stor virkning. Tak.

Oberst RB: Igen mange tak.

Overskrifter for de forskellige afsnit er indsat af oversætter [og af NewSpeak].